

DOS VALSOS

Ramon Guillem

VALS DE LES BOMBOLLES

¿Fou Berlioz, qui al bell mig del ball
l'aimia albirà en d'altres braços
(flamejava el palau,
crepitaven els robís dels mitrals,
brunzint en pubis de sirenes
l'halo dels àngels:
escates, diringa, dards,
volves i trenes i espiras d'escaiola,
diàfan el terra com aigua del somni,
la flaire a mesc com d'aixella marina
i aquell cortinatge d'encés jaspi
que ocultava la cambreta),
o era ell mateix qui dansava,
(tan ebri, sacsejant,
pudent l'alè i les passes maldestres,
les altres parelles),
com un faune ingenu, entre bombolles,
brocats, arracades i clàmides
de l'esfondrada —¿o fou colgada?— Pompeia?

O potser em traeix aquest vi, dolent
com mil diables?

VALS DE L'AIRE

Si, absurda, et fons
llum, en la buida contrada
d'aqueixa mort solitària,
si ets gotim de núvol
que s'esgrana,
espelma candint-se.
Si ets
l'aiguat fugaç de la tarda,
el riu secret que la foscúria dels llavis travessa,
llum, vals de l'aire, efimer esbós.
Si, per fona certera, en espars vidrim
el cristall d'avui s'esmicola
no deixes que t'inquiete la marea:
entre dues llunes hi ha
una planúria extensa, una mar
tibant com la pell per la febre amarada,
el cor que trema endins de les fogueres.
És tan neci l'anhel
d'un feble rai escullant-se,
si un blancall de dol
demà serà llarga xanca!